

עפ"ג 35664/04/14 - מחמוד מוסה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
עפ"ג 35664-04-14 מוסה נ' מדינת ישראל
07 יולי 2014

בפני: דבורה ברלינר, נשיאה

ג'ורג' קרא, סגן נשיאה

מרים סוקולב, שופטת

מחמוד מוסה

המערער

נגד

מדינת ישראל

המשיבה

נוכחים:

המערער וב"כ - עו"ד עלאא מסארווה

ב"כ המשיבה - עו"ד סנאית פישר-אהרוני

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

המערער הורשע בבימ"ש קמא על סמך הודייתו בעבירות של סחר בסם מסוכן וכן בהחזקת סם מסוכן שלא לצריכה עצמית, בנוסף הורשע המערער בהפרעה לשוטר במילוי תפקיד וכן בנהיגה בשכרות. בגין כל מכלול העבירות גם יחד הטיל בימ"ש קמא (כב' השופט ע' דוריאן) על המערער 20 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מאסרו, מאסר על תנאי לתקופות משתנות בהתאם לעבירות שמדובר בהן, פסילה ופסילה על תנאי של רישיון הנהיגה וכן קנס בסך 2,000 ₪. בנוסף הורה בימ"ש קמא על חילוט של סכום של 3,800 ₪ לזכות קרן החילוט מכח סעיף 36(ח) לפקודת הסמים המסוכנים ורכוש נוסף.

עמוד 1

הגם שמדובר באירוע אחד שבו ביצע המערער את כל העבירות שפורטו לעיל, סבר בימ"ש קמא כי אופיו של האירוע מחייב קביעת מתחמי ענישה שונים לעבירות השונות ונהג בהתאם. נקבעו מתחמים לעבירת הסחר, לעבירת הפרעה לשוטר וכן לנהיגה בשכרות. עדיין בסופו של יום ניתן בגין האירוע כולו כאמור עונש אחד בן 20 חודשי מאסר בפועל.

בבואו לשקול את גזר-הדין לאחר קביעת המתחמים התייחס בימ"ש קמא לעולה מתסקיר שירות המבחן שהיה בפניו וקבע, כי תסקיר שירות המבחן משקף "הליך טיפולי המצוי בראשיתו וקשה להתרשם כי מדובר בהליך שסיכויי מזהירים דווקא לנוכח מאפייני אישיותו של הנאשם וקשייו לבחון באופן מעמיק את שורשי בעיותיו והתנהגותו" כפועל יוצא מכך סבר בימ"ש קמא, כי אין באמור בתסקיר להצדיק העדפה של ערך השיקום על פני הערך המרכזי בענישה, ערך ההלימה, שעל-כן על העונש להישאר בגבולות מתחמי הענישה שנקבעו.

על גזר-הדין הערעור בפנינו.

על שני אדנים מרכזיים נשען הערעור:

האחד - כיוון שמדובר באירוע אחד לא היה מקום לקבוע מתחמים שונים לעבירות השונות והיה על בימ"ש קמא לקבוע מלכתחילה מתחם אחד ולא מעבר לכך.

האדן השני ועליו השליך הסנגור את עיקר יאבו, עניינו התייחסותו של בימ"ש קמא להליך השיקום אותו עובר המערער.

המערער נמצא בהליך שיקום רציני, כך סבר גם שירות המבחן. כתמיכה נוספת לטענה זו הציג לנו הסנגור מסמך עדכני מעמותת "אפשר" המטפלת בנפגעי אלכוהול והימורים, ממנו עולה כי המערער נמצא כרגע בהליך טיפולי והוא מגלה מוטיבציה גבוהה לתהליך הנ"ל. משכך, היה מקום אפילו לסטות ממתחם הענישה שנקבע על-ידי בימ"ש קמא, שלא לדבר על הצבת המשיב במקום בו הוצב על-ידי ביהמ"ש.

המדינה טוענת כי לא נפלה כל שגגה, לא בשיקוליו ואף לא בהנמקתו של בימ"ש קמא ובמיוחד לא בתרגום המעשי של העבירות בהן הורשע המערער לכלל ענישה. המדינה מפנה לריבוי העבירות, לסכנה שבנהיגה בשכרות, להתנהלותו של המערער במהלך תפיסתו, סיכונו של השוטר שעצר אותו ובאופן כללי לכלל העובדות המפורטות בכתב האישום. גם אם לא היה מקום להציב מתחם נפרד לצידה של כל עבירה, עדיין התוצאה הכוללת שאליה הגיע בימ"ש קמא היא נכונה וראויה.

דעתנו היא כי אין ממש בערעור זה ואין מקום להתערבותנו.

נתייחס אף אנו לשני האדנים עליהם הציב הסנגור את טיעונו כמפורט לעיל.

באשר לקביעת מתחמים שונים, איננו סבורים כי נפלה שגגה מעם בימ"ש קמא גם אם יכול היה לפסוע בדרך אחרת ולקצוב עונש כולל אחד לכל העבירות גם יחד, בהתחשב בכך שמדובר באירוע אחד בן מספר שלבים. דעתנו היא כי גם

לו היה בימ"ש קמא נוהג כך, חזקה עליו שהענישה בסופו של יום לא היתה משתנה. מכל מקום, רשאי היה בימ"ש קמא להתייחס לנדבכיו השונים של האירוע, שהרי מדובר אכן בנדבכים שאינם קשורים לכאורה זה לזה ואינם מחויבי המציאות באירוע מסוג זה. המערער מכר לסוכנת שלוש מנות סם. בפני עצמה מדובר בעבירה חמורה. העובדה שמדובר בשלוש מנות מצביעה על התנהלות מקצוענית וצדק בימ"ש קמא כאשר ראה עובדה זו בחומרה. איננו סבורים גם, כאמור לעיל, כי נפלה שגגה מעם בימ"ש קמא כאשר ראה להציב עבירה זו בפני עצמה כמצדיקה מתחם ענישה נפרד.

ההשתלשלות הנוספת איננה מחויבת המציאות, כפי שצינו, ניתן היה לצפות שהמשיב כאשר נתפס בכף ישלים עם רוע הגזירה, אלא שהמשיב ניסה להתחמק, החל לנוע עם רכבו קדימה בניסיון לנוס מהמקום, השליך לפיו חומר חשוד כסם ולאחר מכן ירק אותו על המושב ברכב. ברכב נמצאה כמות נוספת של סם. כל אלה כאמור מאפיינים שונים ואחרים בהתייחס לעבירה המקורית של מכירת הסם לסוכנת וגולת הכותרת היא, נהיגה כאשר תוצר חילוף חומרים של סם מצוי בדמו, במילים אחרות, נהיגה בשכרות המסכנת אותו עצמו ואת כל המשתמשים בדרך בסביבתו.

בין אם נראה בכך מאפיינים נוספים לחומרה לאירוע אחד ובין אם נראה בכך אירועים שונים, כפי שראה בימ"ש קמא, העונש של 20 חודשי מאסר הוא עונש הולם למכלול הנסיבות. עיקרון ההלימה כידוע מתייחס למעשה העבירות בנסיבותיו ואלו הן הנסיבות לענייננו.

באשר לתהליך השיקום, גם בנושא זה איננו סבורים כי נפלה שגגה מעם בימ"ש קמא. עיינו בתסקיר שירות המבחן, מדובר בתסקיר זהיר מאוד ומסויג והתרשמותו של בימ"ש קמא מן האמור בו מעוגנת היטב ממה שמצוי בתסקיר. העובדה שהמערער נמצא כרגע בטיפול גמילה בעמותת "אפשר" איננה משנה את התמונה.

התוצאה היא כי כאמור לא מצאנו לנכון להתערב ואנו דוחים את הערעור.

ניתן והודע היום ט' תמוז תשע"ד, 07/07/2014 במעמד הנוכחים.

מרים סוקולוב, שופטת

ג'ורג קרא, ס"נ

**דבורה ברלינר, נשיאה
אב"ד**

עו"ד מסארווה: אנחנו מבקשים דחיה.

החלטה

המערער יתייצב לריצוי עונשו בתאריך 10.8.14. המערער יתייצב בכלא ניצן. הסנגור ישלים עד אז את הליכי המיון והשיבוץ.

הערבויות ישמשו להבטחת התייצבותו.

ניתן צו יציאה מהארץ נגד המערער.

ניתן והודע היום ט' תמוז תשע"ד, 07/07/2014 במעמד הנוכחים.

מרים סוקולוב, שופטת

ג'ורג קרא, ס"נ

דבורה ברלינר, נשיאה
אב"ד